

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie W. W.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 października 2013 r., wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 maja 2012 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 stycznia 2012 r., na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 b k.p.k. *a contrario* postanawia:

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;**
- 2. obciążyć skazanego W. W. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. z Kancelarii Adwokackiej, kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.**

UZASADNIENIE

W. W. wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 stycznia 2012 r., został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 maja 2012 r., po

rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego oraz prokuratora, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Sąd Najwyższy w dniu 10 stycznia 2013 r. oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Z wnioskiem o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie wystąpił obrońca skazanego W. W. powołując się na przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. W uzasadnieniu wniosku obrońca podniósł, że leczenie skazanego na wirusowe zapalenie wątroby lekiem o nazwie interferon, mogło mieć wpływ na psychikę skazanego, a co za tym idzie na jego poczytalność w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k. Podniesiona kwestia poczytalności skazanego winna być traktowana jako nowa okoliczność, która ujawniła się po wydaniu orzeczeń i nie była przedtem znana sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, że wyrok prawomocny ma być w swym założeniu trwałym rozstrzygnięciem przez sąd rozpatrywanej i prawomocnie zakończonej sprawy. Przysługuje mu więc cecha domniemania prawdziwości przyjętych w nim ustaleń faktycznych. Do wznowienia może dojść natomiast tylko wtedy, gdy wnioskodawca wykaże duży stopień prawdopodobieństwa błędności poprzedniego orzeczenia, a więc w wiarygodny sposób podważy prawidłowość przyjętych tamże ustaleń, wykazując przy tym, że orzeczenie to było oczywiście nietrafne (wyrok SN z 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 47; postanowienie SN z dnia 15 lutego 2005 r., III KO 10/04, LEX nr 142541). Wzruszenie takiego domniemania, a co za tym idzie i prawomocnego wyroku w drodze wznowienia postępowania może nastąpić między innymi, gdy ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi, a które mogą w sposób zasadniczy i wiarygodny podważyć prawdziwość przyjętych w nim ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania określone w art. 540 § 1 pkt 2 b k.p.k.

Przede wszystkim zauważyć należy, że wbrew twierdzeniu obrońcy zawartemu we wniosku, obrońca skazanego w kasacji nie podnosił okoliczności świadczących o leczeniu W. W. z powodu wirusowego zapalenia wątroby (HCV) lekiem o nazwie interferon. W kasacji obrońca podnosząc zarzut obrazy art. 201

k.p.k. wskazywał, że biegli nie powiązali stwierdzonej u skazanego choroby z jej wpływem na jego stan psychiczny, a w szczególności, czy w chwili czynu skazany znajdował się w stanie strachu lub wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zdarzenia. To właśnie ta okoliczność wskazywana przez obrońcę, a dotycząca strachu i obawy o własne życie przez skazanego, została dostrzeżona jako „okoliczność nowa” przez Sąd Najwyższy, a nie jak to wskazuje obrońca we wniosku, że była to okoliczność, iż skazany zażywał interferon. W uzasadnieniu kasacji brak jest również sugestii, jakoby tę „nową okoliczność” należało rozpatrywać w kontekście wniosku o wznowienie postępowania.

Stwierdzić również należy, że biegli psychiatrzy wydając w sprawie pisemną oraz ustną opinię psychiatryczną dotyczącą stanu psychicznego skazanego, dysponowali informacjami świadczącymi o tym, że W. W. choruje na wirusowe zapalenie wątroby (k. 272, 856). Wskazywał na to zarówno wywiad przeprowadzony z trakcie badania, jak i dokumentacja lekarska zawarta w aktach sprawy, z którą zapoznali się biegli. Z dokumentów tych nie wynika, aby W. W., który zarażony jest wirusem HCV od 2008 r., przed popełnieniem w dniu 23 grudnia 2010 r. przypisanego mu czynu, był leczony interferonem. Był on leczony lekami osłonowymi i ubiegał się o wdrożenie bardziej skutecznego leczenia interferonem, co miało nastąpić od maja 2012 r. Z akt sprawy nie wynikało, że skazany przyjmował interferon, jak również obrońca we wniosku o wznowienie postępowania nawet nie uprawdopodobnił faktu, że skazany przyjmował w chwili popełnienia czynu ten lek, a nadto jaki to miałoby mieć ewentualny wpływ na treść opinii sądowo-psychiatrycznej. Biegli, jak wynika z ich opinii, nie stwierdzili u skazanego objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, ani innych zakłóceń czynności psychicznych i to niezależnie od tego, czym mogłyby być spowodowane. Rozpoznali natomiast u niego zaburzenia osobowości, które nie rzutowały na poczytalność.

Powyższe wskazuje, że obrońca skazanego nie przedstawił dowodu, który uprawdopodobniłby wystąpienie określonych błędów lub wad prawnych wyroku, którego dotyczy wnioski o wznowienie.

Odnosząc się do ostatniego akapitu uzasadnienia wniosku, należy stwierdzić, że wątpliwości obrońcy co do wysokości orzeczonej kary oraz

nierzetelności opinii kuratora, z uwagi na lakoniczną treść dotyczącą tych zagadnień, trudno oceniać merytorycznie w tym postępowaniu.

Z tych względów i wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.